

29-08-2018

প্ৰাতঃ মুৰুলী

ওঁম্ শান্তি

"বাপদাদা"

মধুবন

"মৰমৰ সন্তানসকল - 21 জন্মৰ বাবে পুণ্য জমা কৰিব লাগে, যোগবলৰ দ্বাৰা পাপৰ হিচাপ ভস্ম কৰিব লাগে, সেইবাবে অন্তৰ্মুখী হোৱা"

***প্ৰশ্ন:-** কোনটো শ্ৰীমত পালন কৰিলে বাণীৰ সিপাৰে যোৱাৰ পুৰুষাৰ্থ সহজ হৈ যাব?

***উত্তৰ:-** শ্ৰীমতে কয় – সন্তানসকল, অন্তৰ্মুখী হৈ যোৱা, মুখেৰে একো নক'বা। এইটো শ্ৰীমত পালন কৰিলে সহজে বাণীৰ সিপাৰে যাব পাৰিবা। যিমানো স্মৰণ কৰিবা, স্বদৰ্শন চক্ৰ ঘূৰাবা সিমানো উপাৰ্জন জমা হৈ গৈ থাকিব। স্মৰণৰ কাৰণে অমৃতবেলাৰ সময় বহুত ভাল। সেই সময়ত উঠি অন্তৰ্মুখী হৈ আত্মা স্বৰূপত স্থিত হৈ বহি যোৱা।

***গীত:-** তোমালোকে ৰাতি কটালা... (তুনে ৰাত গঁৱাই...)

ওঁম্ শান্তি। এয়া কোনে বুজাইছে যে অন্তৰ্মুখী হৈ যোৱা, বাহিৰত একো ক'ব নালাগে, আত্মাৰ নিজৰ স্বৰূপত স্থিত হৈ বহা। পিতাই সন্তানসকলক কয় – মুখেৰে একো নক'বা। ৰাম-ৰাম আদি বহুত কৈ আহিছা কিন্তু তেনেকৈ ক'লেও মনুষ্য পাবন হ'ব নোৱাৰে। মনুষ্য পতিতৰ পৰা পাবন তেতিয়া হ'ব পাৰিব যেতিয়া পতিত-পাবন পিতাৰ শ্ৰীমতত চলিব। পতিত-পাবন বুলি ক'লে পিতা মনলৈ আহে। পিতাই কয় যে তোমালোক পতিত আছিলো নহয় জানো। এতিয়া তোমালোক পাবন হৈ আছা। সত্যযুগত কোনো পতিত নাথাকে। পাঁচ হাজাৰ বছৰ আগতে যেতিয়া ভাৰত পৱিত্ৰ আছিল তেতিয়া এটাই ধৰ্ম আছিল। পিতাইতো সুখৰেই সৃষ্টি ৰচিব নহয়নে। ভাৰত সুখধাম আছিল। লক্ষ্মী-নাৰায়ণ, ৰাম-সীতা আদিৰ মন্দিৰ সত্যযুগ-ত্ৰেতাৰ স্মৃতিচিহ্ন। সত্যযুগত লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজত্ব আছিল। এইখনেই ভাৰত আছিল য'ত সূৰ্যবংশী-চন্দ্ৰবংশী ৰাজ্য চলিছিল, যি এতিয়া পুনৰ প্ৰতিষ্ঠা হৈ আছে। ইয়াকে কোৱা হয় বিশ্বৰ ভূগোল-বুৰঞ্জী। এয়াতো মনুষ্যইহে জানিব। মনুষ্যই নাজানে সেইবাবে জন্তুতকৈও অধম বুলি কোৱা হয়। পিতাক জানিবলৈ কিমান হাবাথুৰি খায়, কিন্তু জানিব নোৱাৰে। তোমালোকে পিতাৰ সন্তান হৈছা সেয়েহে পিতাই নিজৰ পৰিচয় দিছে। প্ৰথমতে পৰিচয় নাছিল, তাৰ পৰিণাম কি হ'ল? মাউৰা, নাস্তিক, গৰাকীবিহীন হৈ গৈছা। এতিয়া তোমালোক পিতাৰ হৈছা, পিতাৰ পৰা সম্পত্তি লৈ আছা। বহুত শ্ৰেষ্ঠ সম্পত্তি, 21 জন্ম স্বৰ্গৰ ৰাজধানী পোৱা, এয়া জানো সাধাৰণ কথা! লক্ষ্মী-নাৰায়ণে ৰাজত্ব কৰাৰ পাঁচ হাজাৰ বছৰ হ'ল। পুনৰাই ইতিহাসৰ পুনৰাবৃত্তি হয়।

পিতাই বুজায় – মোৰ শ্ৰীমতত চলা, অন্তৰ্মুখী হোৱা, বহিৰ্মুখী নহ'বা। এতিয়া এই সময়ত হৈছে ঘোৰ অন্ধকাৰ, ইয়াকে অমানিশা বুলি কোৱা হয়। এতিয়া ৰাতিপুৱাৰ। কলিযুগৰ অন্তক ঘোৰ অন্ধকাৰ, সত্যযুগৰ আদিক আলোকেৰে ভৰা বুলি কোৱা হয়। পিতাই কয় – মই আহোৱেই সংগমত যেতিয়া মনুষ্য পতিত হয়। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলক সদায় সুখৰ উত্তৰাধিকাৰ দিবলৈ আহিছো। বিনাশ সমাগত। বহুত গ'ল অলপ বাকী আছে... সেইবাবে এতিয়া শীঘ্ৰে পুৰুষাৰ্থ কৰি বেহদৰ পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লোৱা, যেনেকৈ সকলোৱে লৈ আছে। সকলোৱে পুৰুষাৰ্থী। এতিয়া সকলোৱে মিঠা ঘৰলৈ, বাণীৰ সিপাৰে যাব লাগিব। সেয়া হৈছে আমাৰ আত্মাসকলৰ ঘৰ, নিৰ্বাণধাম। ধামত মাত্ৰ কোনোবা এজন নাথাকে। যিমানবোৰ জীৱাত্মা আছে, সকলোৱে শৰীৰ ত্যাগ কৰি নিজৰ ঘৰ বাবাৰ ওচৰলৈ যাব। সেয়া হৈছে নিৰাকাৰী বৃক্ষ। যেনেকৈ চিত্ৰতো বৃক্ষ দেখুওৱা হয়। সেয়া হৈছে আমাৰ আত্মাসকলৰ ঘৰ – শান্তিধাম।

পুনৰ আমি সুখধামলৈ আহিম। এতিয়া ৪৪ জন্মৰ চক্ৰ পূৰা হ'ব, কলিযুগৰ পিছত সত্যযুগ নিশ্চয় আহিব নহয় জানো। দ্বাপৰৰ পাছত কলিযুগ নিশ্চয় আহিব। পিতাই কয় – মই কল্প কল্পই, কল্পৰ সংগমযুগত আহো, পুৰণি দুনিয়াৰ বিনাশ কৰাওঁ। যেতিয়ালৈ নতুন দুনিয়াৰ স্থাপনা নহয় তেতিয়ালৈ পুৰণি দুনিয়াতে থাকিব লাগে। যেতিয়ালৈ নতুন ঘৰ তৈয়াৰ হৈ নাযায় তেতিয়ালৈ পুৰণি ঘৰতে থাকে নহয়নে। পাছত যেতিয়া নতুন তৈয়াৰ হৈ যায় তেতিয়া পুৰণা ঘৰ ভাঙি দিয়া হয়। এয়াও পুৰণি বস্তু নহয় জানো। ইয়াৰ বিনাশৰ কাৰণেই এই মহাভাৰতৰ যুদ্ধ। পিতাই বহি সন্তানসকলক বুজায়। আত্মায়ে বুজি পায় –পাৰ্থিৱ জ্ঞানো আত্মাই শিকে। আত্মাই কয় – মই প্ৰিন্সিপাল হওঁ, ডাক্তৰ হওঁ। আত্মাৰ জ্ঞান নোহোৱা বাবে দেহ-অভিমানী হৈ যায়। আত্মায়ে সংস্কাৰ লৈ যায়। তোমালোক সন্তানসকলে বুজিছা শিৱবাবাই আমাক আত্মাসকলক বুজাই আছে। আমি আত্মাবোৰে এই পুৰণি শৰীৰ এৰি পুনৰ নতুন শৰীৰ ল'ম। এতিয়া আমি শ্যাম বৰণীয়া হৈছো পুনৰ সুন্দৰ হ'ম। সুন্দৰৰ পৰা শ্যাম হওঁতে ৪৪ জন্ম লাগে। পুনৰ বাবাই কাম চিতাৰ পৰা নমাই জ্ঞান চিতাত বহাই স্বৰ্ণ যুগৰ মালিক বনাই দিয়ে। বেহদৰ পিতাই নিশ্চয় বেহদৰ উত্তৰাধিকাৰ দিব। পিতাতো উচ্চতকৈও উচ্চ হয়। তেওঁ কয় – মই সন্তানসকলৰ বাবে বৈকুণ্ঠৰ উপহাৰ আনিছো। হাতত স্বৰ্ণ লৈ আহিছো। চেকেণ্ডে তোমালোকে সাক্ষাৎকাৰ কৰা। কিমান অসংখ্য ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী আছে। নিশ্চয় ব্ৰহ্মাৰ সন্তান আৰু শিৱবাবাৰ নাতি-নাতিনী। তোমালোকে কোৱা – আমি শিৱবাবাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লওঁ। তেৱেঁই সকলোৰে সংগতি দাতা। ৰাজযোগ শিকায়। নিৰাকাবে কেনেকৈ শিকাব, সেইবাবে কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ দ্বাৰা পঢ়ায়। সৃষ্টি চক্ৰৰ জ্ঞান দিয়ে। যাক পৰম আত্মা, চুপ্ৰিম চ'ল বুলি কোৱা হয় তেৱেঁৰেই সকলো মহিমা। জ্ঞানৰ সাগৰ, পতিত-পাৱন তেৱেঁই, সেয়ে নিশ্চয় আহিবলগীয়া হয়। তোমালোককো 'মাষ্টাৰ সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ' (master supreme) অথবা পাৱন বনায়। তেওঁ হৈছে বেহদৰ পিতা যাক সকলো ভক্তই আহ্বান কৰে। সকলো ভক্তৰ পিতা সেইজন ভগৱান – পৰমপিতা পৰমাত্মা। যদি তেওঁক সৰ্বব্যাপক বুলি কৈ দিয়ে তেনেহ'লে উত্তৰাধিকাৰ কেনেকৈ পাব? মনুষ্যক ভগৱান বুলি ক'ব নোৱাৰি। কৃষ্ণকো দৈৱী গুণসম্পন্ন মনুষ্য বুলি কোৱা হয়, তেওঁ হৈছে প্ৰথম ৰাজকুমাৰ। সকলোৱে তেওঁক দোলনাত দোলায়। শিৱবাবাক কেতিয়াও দোনাত নোদোলায় কিয়নো তেওঁ কেতিয়াও শিশু নহয়েই। এয়াতো বুজাবলৈ সাক্ষাৎকাৰ কৰায় – মই তোমালোকৰ সন্তান, তোমালোকে মোক নিজৰ সম্পত্তিৰ উত্তৰাধিকাৰী বনালে, বলিহাৰ হ'লে ময়ো বলিহাৰ হ'ম। যদি বলিহাৰ হৈ যোৱা তেন্তে মই তোমালোকৰ সন্তান হৈ গ'লো।

মানুহৰ কিমান অন্ধশ্ৰদ্ধা, য'তে-ত'তে মূৰ দোৱাই থাকে, ইয়াকে কোৱা হয় পুতলাৰ পূজা। নৱৰাত্ৰিত বহুত মূৰ্তি বনায়। কিন্তু তেওঁলোকৰ কৰ্তব্যৰ বিষয়ে নাজানে। ৪-৬ ভূজাধাৰী দেৱী থাকে জানো আকৌ তলোৱাৰ আদিও দি দিয়ে। দেৱতাসকল জানো হিংসক হয়! শাস্ত্ৰবাদীসকলে তেওঁলোককো হিংসক বনাই দিছে। নেপালতো কালীক পূজা কৰে পিছে কালী এনেকুৱা হয় জানো। মন্মাই জানো এনেকুৱা ক'লা জিভা উলিয়াই থাকিব। মনুষ্যতো মনুষ্যই হয়। ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰ হৈছে সূক্ষ্মবতন নিবাসী। বচ, আৰু কোনো বস্তুৰে নাই, তেন্তে আকৌ ৪-১০ ভূজাধাৰী ক'ৰ পৰা আহিল! এই সকলো ভক্তি মাৰ্গৰ অলংকাৰ বনাইছে। পইছা উপাৰ্জন কৰিবলৈ কিবাতো দৰকাৰ নহয়নে। সেয়েহে ভিন্ন ভিন্ন চিত্ৰ বনাই দিছে। এঠাইতে চোৱা সুন্দৰ কৃষ্ণৰ মন্দিৰ, আকৌ তাতেই ক'লা কৃষ্ণৰ মন্দিৰ। কাৰণতো থাকিব লাগিব। কিমান অন্ধশ্ৰদ্ধা! এতিয়া ভক্তিমাৰ্গ খতম হৈ জ্ঞানমাৰ্গ জিন্দাবাদ হ'ব। অলপ সময় বাকী আছে, সকলোৱে মৰিবতো নিশ্চয় লাগিব। পুত্ৰ-নাতি উত্তৰাধিকাৰী নহয়। তাত তোমালোকৰ এই জ্ঞান নাথাকিব যে সংগমত আমি ৰজা হ'বলৈ এনেকৈ পুৰুষাৰ্থ কৰিছিলো। তাততো পৱিত্ৰ সৃষ্টি চলিবই। ইয়াত তোমালোকে জানিছা যে আমি বাবাৰ ৰাজধানীৰ অধিকাৰী হৈছো। তাত এইটো খবৰেই নাথাকিব যে কি কৰ্ম কৰিছিলো, কেনেকৈ হ'লো – এই সকলো

পাহৰি যাবা। তাত পতিত নাথাকে যে পাবন হ'বলৈ গুৰুৰ প্ৰয়োজন হ'ব। পিতাই ভৰি ধুৱাই সন্তানসকলক সিংহাসনত বহুৱায়। সংগতিৰ বাবে গুৰুৰ প্ৰয়োজন। তাত হয়েই সংগতি। গুৰুৰ প্ৰয়োজনেই নাই। পিতাই কয় – নিজকে আত্মা বুলি ভাবা, দেহ-অভিমানত নাথাকিবা। মই আত্মা এতিয়া ডক্তৰৰ ৰূপত আছো, মই আত্মা মেজিষ্ট্ৰেট হওঁ, আকৌ এই শৰীৰ এৰাৰ পাছত ক'ব নোৱাৰো কি হ'ম? আমি এই শৰীৰৰ দ্বাৰা পঢ়ো। আত্মাই এই কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ দ্বাৰা পঢ়ে, আত্মায়ে শুনে – এয়া বুজিবলগীয়া কথা, মুখৰোচক কথা নহয়।

পিতাই কয় – এই গোটেই দুনিয়া কবৰস্থান হ'ব। এতিয়া জাগা, নহ'লে খেৰৰ পুজিত জুই লগাৰ সময়ত হয়-হয় কৰিবা। কিন্তু একো কৰিব নোৱাৰিবা, কালে খাই পেলাব, ত্ৰাহি ত্ৰাহি কৰিয়ে থাকি যাবা। শাস্তিও বহুত খাব লাগিব। এতিয়া আমি পাপৰ হিচাপ সমাপ্ত কৰি পুণ্যৰ হিচাপ জমা কৰিব লাগে। নতুনকৈ 21 জন্মৰ বাবে জমা কৰিব লাগে। পিতাক স্মৰণ কৰিলেহে জমা হ'ব। পুৰণি হিচাপ সমাপ্ত হৈ যোৱা উচিত। জ্ঞান কিমান সহজ! তোমালোকৰ প্ৰতিদিনে কিমান কিমান উপাৰ্জন হয়! যিয়ে যিমান স্মৰণ কৰে, স্বদৰ্শন চক্ৰ ঘূৰাই তেতিয়া প্ৰচুৰ উপাৰ্জন কৰে, অগণন। তাত জানো গণনা কৰি থাকিব। এতিয়া জুপুৰীত বহি আছা পিছত মহলত বহিবা। জুপুৰী আৰু মহলৰ মাজত পাৰ্থক্যতো থাকিবই নহয়নে। ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা নতুন দুনিয়াৰ স্থাপনা হৈ যাব তেতিয়া পুৰণি দুনিয়াৰ বিনাশ হৈ যাব। এতিয়াৰে কথা নহয়নে। ৰাজধানী স্থাপনা হৈ যাব গতিকে যিয়ে যিমান পুৰুষাৰ্থ কৰিলা সেয়া কৰিলা ইয়াৰ পিছত বিনাশ হৈ যাব সেইবাবে এতিয়া গাফিলতি কৰিব নালাগে। ৰাতিপুৱা উঠি স্মৰণ কৰিবলৈ বহি যাব লাগে। যিমানে স্মৰণৰ তালিকা ৰাখিবা সিমানে ভাল আৰু সিমানে উচ্চ পদ পাবা। শিৱবাবাৰ ডিঙিৰ হাৰ হ'বা। অন্তৰ দাপোণত চোৱা যে মই লক্ষ্মী-নাৰায়ণক বৰণ কৰাৰ লায়ক হৈছোনে? আমি বাবা-মম্মাৰ নিচিনা সেৱা কৰোনে? ভিন ভিন প্ৰকাৰৰ ফুল আছে। এয়া বাগিচাৰ মালী বাবাৰ মনুষ্যৰ বাগিচা (human garden)। তেওঁ কয় - চোৱা, কুমাৰকা, মনোহৰ কিমান ভাল ভাল ফুল! এয়া প্ৰকাশ ৰূপী অলংকাৰ। বাবাই এই বাগিচা চাই পুনৰ সেই বাগিচালৈ গৈ ফুলবোৰ চায়। মালীয়ে ফুলবোৰৰ চোৱা-চিতা কৰে, তেনেহ'লে সন্তানসকলে অনুসৰণ কৰা উচিত – এক নম্বৰ, দুই নম্বৰ ফুল কোন কোন? এনেকুৱা হোৱা উচিত। 21 জন্মৰ বাবে ৰজাৰ পদ পোৱাতো কোনো কম কথা নহয়! অপাৰ সুখ। বিশ্বৰ মালিক হ'ব লাগে। এইখন স্কুল। সেই পাৰ্থিৱ শিক্ষাৰ লগতে এই আত্মিক শিক্ষাও লোৱা। শিক্ষকৰ চৰিত্ৰ সদায় ভাল হয়। সৎ হয়। স্কুলত অন্ধশত্ৰুৰ কথা নাথাকে। তাত বেৰিষ্টাৰ পঢ়ে, ইঞ্জিনিয়াৰ পঢ়ে। ইয়াত তোমালোকে ৰজাৰো ৰজা হ'বলৈ পঢ়া। সন্মাসীয়েতো কৈ দিয়ে ঈশ্বৰ সৰ্বব্যাপক। বচ, খেলাই খতম। বেহদৰ পিতাই সন্তানসকলক বুজায় – সন্তানসকল, এই অন্তিম জন্ম পৱিত্ৰ হোৱা। তোমালোকে বহুত সেৱা কৰিব পাৰা।

তাতো শিক্ষা বিভাগ আছে। এয়াও ঈশ্বৰীয় শিক্ষা বিভাগ। তোমালোক সন্তানসকল হৈছা ৰাজস্বৰ্ষি। তেওঁলোকেতো ঘৰ-বাৰী ত্যাগ কৰে। তোমালোকে ঘৰত থাকি গোটেই দুনিয়াক ত্যাগ কৰা। তোমালোকৰ বুদ্ধিত এতিয়া নতুন দুনিয়া আছে, যিখন পিতাইহে বনায়, সেইবাবে পিতাই কয় - তোমালোকে মোক স্মৰণ কৰা, এই দুনিয়া খালাচ হৈ যাব। এই আত্মিক কলেজ বা হস্পিতালো বহুত ডাঙৰ যাৰ দ্বাৰা তোমালোকে সদায় স্বাস্থ্যবান, সদায় ধনবান হোৱা। ঘৰে ঘৰে তোমালোকে এই হস্পিতাল অথবা কলেজ খুলিব পাৰা, ইয়াৰ বাবে কোনো খৰচ নাই। কেৱল তিনি খোজ মাটিৰ দৰকাৰ। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) ৰাতিপুৱা উঠি স্মৰণ কৰিবলৈ নিশ্চয় বহিব লাগে, এই ক্ষেত্ৰত গাফিলতি কৰিব নালাগে। পূণ্যৰ হিচাপ জমা কৰিব লাগে।
- (2) লক্ষ্য-উদ্দেশ্য বুদ্ধিত ৰাখি ভাল স্বভাৱ ধাৰণ কৰিব লাগে। আত্মিক অধ্যয়ন নিশ্চয় কৰিব লাগে। অন্তৰ্মুখী হৈ থাকিব লাগে।

***বৰদান:-** 'উপৰাম আৰু স্নেহী'ৰ বিশেষত্বৰ দ্বাৰা পিতাৰ প্ৰিয় হওতা নিৰন্তৰ যোগী হোৱা।

মই পিতাৰ কিমান স্নেহৰ – ইয়াৰ হিচাপ উপৰাম হৈ কৰিব পাৰা। যদি অলপ উপৰাম, বাকী আৱদ্ধ হৈ যোৱা তেন্তে স্নেহে সিমান হ'ব। যিসকলে সদায় পিতাৰ স্নেহৰ হয় তেওঁলোকৰ লক্ষণ হ'ব স্বতঃ স্মৃতি। মৰমৰ বস্তু স্বতঃ আৰু নিৰন্তৰ স্মৃতিত থাকে। তেন্তে এয়া কল্প কল্পৰ প্ৰিয় বস্তু। এনেকুৱা প্ৰিয় বস্তুক কেনেকৈ পাহৰিব পাৰিবা! তেতিয়া পাহৰা যেতিয়া পিতাতকৈও অধিক কোনো ব্যক্তি বা বস্তু প্ৰিয় বুলি ভাবিবলৈ লোৱা। যদি সদায় পিতাক প্ৰিয় বুলি ভাবা তেতিয়া নিৰন্তৰ যোগী হৈ যাবা।

***শ্লোগান:-** যিয়ে নিজৰ নাম-মৰ্যাদা আৰু সন্মান ত্যাগ কৰি বেহদৰ সেৱাত লাগি থাকে তেৱেঁই পৰোপকাৰী।

!!ওঁ শান্তি!!
